sygn. akt: **D 9/2020**

ORZECZENIE

dnia (…) roku

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie
w składzie:

Przewodnicząca: radca prawny **Bożena Bilkiewicz-Bańka**
Sędziowie: radca prawny **Olimpia Marcewicz-Kochnio - sprawozdawca**
radca prawny **Paweł Cegiełko**

Protokolant: aplikant radcowski **Jakub Bielecki**

w obecności **Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie** radcy prawnego **Pauliny Bartoszcze Savci**

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu (…)r.
sprawy radcy prawnego (…), urodzonej (…)r. w (…), córki (…) i (…), zamieszkałej w (…), ul. (…)

obwinionej o to, że:

1. w okresie od dnia (…) r. do dnia (…)r., pomimo otrzymania w dniu (…)r. od Sądu Rejonowego w (…) postanowienia z dnia (…)r. utrzymującego w mocy orzeczenie referendarza sądowego w przedmiocie oddalenia wniosku o zwolnienie wnioskodawcy od opłaty sądowej od apelacji w sprawie o sygn. akt (…), nie powiadomiła swego mocodawcy – (…)o konieczności uiszczenia opłaty od apelacji wniesionej przez radcę prawnego (…)jako profesjonalnego pełnomocnika wnioskodawcy, co spowodowało jej odrzucenie

   - tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020r., poz. 75 ze zm.) w zw. z art. 6 i art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego Załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014r. (dalej „KERP”)

2. w okresie od (…)r. do (…)r. nie informowała mocodawcy – (…)o przebiegu toczącej się sprawy i unikała kontaktów z mocodawcą

   - tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020r., poz. 75 ze zm.) w zw. z art. 6, art. 12 ust. 1 i art. 44 ust. 1 KERP stanowiącego Załącznik do uchwały Nr 3/2014

uznaje obwinioną r. pr. (…)**winną tego, że:**

I. w okresie od dnia (…)r. do dnia (…)r., pomimo otrzymania w dniu (…)r. od Sądu Rejonowego w (…) postanowienia z dnia (…)r. utrzymującego w mocy orzeczenie referendarza sądowego w przedmiocie oddalenia wniosku o zwolnienie wnioskodawcy od opłaty sądowej od apelacji w sprawie o sygn. akt (…), nie powiadomiła swego mocodawcy – (…)o konieczności uiszczenia opłaty od apelacji wniesionej przez radcę prawnego (…)jako profesjonalnego pełnomocnika wnioskodawcy, co spowodowało jej odrzucenie

- tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020r., poz. 75 ze zm.) w zw. z art. 6 i art. 12 ust. 1 KERP stanowiącego Załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014r.

i za to przewinienie dyscyplinarne na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych wymierza obwinionej karę nagany,

II. w okresie od (…)r. do (…)r. nie informowała mocodawcy – (…)o przebiegu toczącej się sprawy i unikała kontaktów z mocodawcą

- tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020r., poz. 75 ze zm.) w zw. z art. 6, art. 12 ust. 1 i art. 44 ust. 1 KERP stanowiącego Załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014r.

i za to przewinienie dyscyplinarne na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych wymierza obwinionej karę nagany,

III. Obok kar wymienionych w pkt 1 i 2 orzeka obowiązek przeproszenia przez obwinioną r. pr. (…)pokrzywdzonego (…)za przypisane obwinionej przewinienia dyscyplinarne, w piśmie przekazanym pokrzywdzonemu przesyłką za zwrotnym potwierdzeniem odbioru, w terminie 7 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia.

IV. Na podstawie art. 70^6 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych zasądza od Obwinionej radcy prawnego (…)na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie koszty postępowania dyscyplinarnego w wysokości 2.023 zł (słownie: dwa tysiące dwadzieścia trzy złote).

Przewodnicząca Członkowie

Bożena Bilkiewicz-Bańka Olimpia Marcewicz-Kochnio Paweł Cegiełko

sygn. akt **D 9/2020**

UZASADNIENIE

W dniu (…)r. do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie wpłynęła skarga (…)na postępowanie radcy prawnej (…) (dalej „Skarga"). Skarżący wskazał, że radca prawna reprezentowała go w postępowaniu toczącym się przed Sądem Rejonowym w (…) w sprawie o podział majątku. Skarżący zarzucił radcy prawnej, że od (…) do (…)r. nie informowała go o przebiegu sprawy, nie odbierała telefonów, nie odpowiadała na wiadomości e-mail. Dopiero w połowie (…)r. Skarżącemu udało się z nią skontaktować i dowiedział się wówczas, że „wszystko jest pod kontrolą, że złożyła zażalenie do Sądu Rejonowego w (…) i że czekamy teraz na odpowiedź". Skarżący stwierdził, że ponieważ jego pełnomocnik nie kontaktowała się z nim od (…)r. do (…)r., więc zaniepokojony brakiem informacji o stanie sprawy na początku marca wybrał się osobiście do Sądu Rejonowego w (…), gdzie powziął wiadomość, że wniesiona przez pełnomocnika apelacja została odrzucona z powodu braku dokonania opłaty od apelacji. Radca prawna nie informowała go o konieczności jej uiszczenia i uważa, że nie był należycie reprezentowany w tej sprawie cywilnej.

W odpowiedzi na wezwanie Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie do ustosunkowania się do treści skargi, radca prawna (…)w piśmie z dnia (…)r. przyznała, że Skarżący udzielił jej (…)r. pełnomocnictwa do reprezentowana go w sprawie o podział majątku. Wyjaśniła, że sprawa toczyła się przed Sądem Rejonowym w (…) pod sygn. akt (…), a w dniu (…)r. został wydany wyrok. W tym okresie wielokrotnie spotykała się ze Skarżącym w celu omówienia stanu sprawy. Na życzenie Skarżącego, złożyła apelację od wspomnianego wyroku, datowaną na dzień (…)r. wraz z wnioskiem o zwolnienie od kosztów sądowych. Postanowieniem z dnia (…)r. odmówiono zwolnienia Skarżącego z ponoszenia kosztów sądowych. Powyższe rozstrzygnięcie zaskarżyła składając w dniu (…)r. skargę na postanowienie referendarza sądowego. W dniu (…)r. zostało wydane postanowienie o utrzymaniu w mocy zaskarżonego postanowienia, które doręczono jej dnia (…)r. W połowie (…)r. doręczono jej postanowienie z dnia (…). o odrzuceniu apelacji ze względu na jej nieopłacenie. Na powyższe postanowienie złożyła zażalenie datowane na dzień (…) r. skierowane do Sądu Okręgowego w (…). Sąd Okręgowy w

(…) oddalił zażalenie postanowieniem z dnia (…)r., w konsekwencji czego postanowienie o odrzuceniu apelacji stało się prawomocne. Radca prawna podkreśliła, że w okresie od (…)r. do wydania przez Sąd Okręgowy w (…) postanowienia o oddaleniu zażalenia na postanowienie o odrzuceniu apelacji, sprawa polegała głównie na wymianie pism procesowych z sądem, a rzadsza częstotliwość kontaktów ze Skarżącym wynikała z charakteru i czasochłonności postępowań zażaleniowych. Radca prawna podniosła, że informowała telefonicznie Skarżącego o fakcie wydania postanowienia o odrzuceniu apelacji i złożonym zażaleniu. Poinformowała też Skarżącego, że ze względu na inne obowiązki zawodowe monitoruje sprawę, ale nie jest w stanie niezwłocznie reagować na każdorazową próbę kontaktu z jego strony.

Postanowieniem z dnia (…). Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie wszczął dochodzenie w sprawie.

W toku postępowania dyscyplinarnego, po zgromadzeniu materiału dowodowego, w szczególności po zapoznaniu się z aktami sprawy prowadzonej przez Sąd Rejonowy w (…) o sygn. akt (…), Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie poczynił ustalenia faktyczne, które skutkowały wydaniem w dniu (…)r. postanowienia o przedstawieniu radcy prawnej (…)zarzutu, że w okresie od dnia (…)r. do dnia (…)., pomimo otrzymania w dniu (…)r. od Sądu Rejonowego w (…)postanowienia z dnia (…)r. utrzymującego w mocy orzeczenie referendarza sądowego w przedmiocie oddalenia wniosku o zwolnienie wnioskodawcy od opłaty sądowej od apelacji w sprawie o sygn. akt (…), nie powiadomiła swego mocodawcy (…)o konieczności uiszczenia opłaty od apelacji wniesionej przez nią jako profesjonalnego pełnomocnika wnioskodawcy, co spowodowało jej odrzucenie - tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020r., poz. 75 ze zm.) w zw. z art. 6 i art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego Załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014r. (dalej **„KERP”**).

W toku przesłuchania Obwiniona podtrzymała swoje wyjaśnienia przedstawione w piśmie z dnia (…)r. Ponadto wskazała, że w dniu (…)r. przesłała do Pokrzywdzonego wiadomość e-mail z wyjaśnieniami i przeprosinami, którą złożyła do akt sprawy. Wyjaśniła również, że wobec zaistniałej sytuacji po dowiedzeniu się o orzeczeniu sądu o odrzuceniu apelacji z własnej inicjatywy wniosła zażalenie na postanowienie, celem

podjęcia wszelkich możliwych środków, aby naprawić sprawę.

Pokrzywdzony w toku składania zeznań wskazał, że po złożeniu apelacji w (…) r. radca prawna nie informowała go o toku sprawy. Kontakt z radcą prawną był utrudniony. Pokrzywdzony kontaktował się z nią mailowo (e-mail z (…)r. – k. (…); e-mail z (…)r. – k. (…); e-mail z (…)r. – k. (…)). Radca prawna deklarowała, że oddzwoni do niego, ale tego nie czyniła. W (…) i (…). oraz (…)r. Pokrzywdzony nie mógł skontaktować się z radcą prawną. W (…)r. osobiście zapoznał się z aktami sprawy i z nich dowiedział się, że jego apelacja została odrzucona, ponieważ nie została uiszczona opłata od apelacji oraz że wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych nie został uwzględniony. Pokrzywdzony podejmował samodzielnie kroki, aby wnieść apelację, ale jego wnioski nie zostały uwzględnione. Podkreślił, iż oczekiwał, że jeżeli jego sprawa jest prowadzona przez profesjonalnego pełnomocnika, będzie informowany o sprawie na bieżąco. Pokrzywdzony zeznał, że jego sprawa „została zawalona". Kluczowym dla Pokrzywdzonego był fakt, że brak kontaktu z pełnomocnikiem doprowadził do tego, iż cała sprawa zakończyła się na jego niekorzyść i nic w sprawie nie można już zrobić.

Wobec powyższych okoliczności, postanowieniem z dnia (…). Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie postawił (…)dodatkowy zarzut o to, że w okresie od (…)r. do (…)r. nie informowała mocodawcy – (…)o przebiegu toczącej się sprawy i unikała kontaktów z mocodawcą - tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020r., poz. 75 ze zm.) w zw. z art. 6, art. 12 ust. 1 i art. 44 ust. 1 KERP.

Przyjmując, że ustalony stan faktyczny i zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje na popełnienie przez Obwinioną zarzucanych jej przewinień dyscyplinarnych, Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie postanowieniem nr RD (…)z dnia (…)r. zamknął dochodzenie przeciwko radcy prawnej (…)oraz skierował w dniu (…)r. do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie (dalej w skrócie: **'Okręgowy Sąd Dyscyplinarny'**) wniosek o jej ukaranie.

Na rozprawie przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym w dniu (…)r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego podtrzymała wniosek o ukaranie i wniosła o ukaranie Obwinionej za czyn z punktu pierwszego wniosku o ukaranie karą nagany oraz za czyn z punktu drugiego wniosku o ukaranie - również karą nagany. Dodatkowo

wniosła o nakazanie obwinionej przeproszenia pokrzywdzonego na piśmie.

Obwiniona przyznała się do popełnienia czynu zarzucanego jej w punkcie pierwszym wniosku o ukaranie oraz nie przyznała się do drugiego z zarzucanych jej przewinień dyscyplinarnych. Odnosząc się do pierwszego z zarzucanych jej czynów wyraziła skruchę i stwierdziła, że traktuje zaistniałą sytuację, jako błąd w sztuce. Podkreśliła, że starała się go naprawić wnosząc z własnej inicjatywy zażalenie na postanowienie o odrzuceniu apelacji, jednak bez powodzenia. Stwierdziła, że nie zaistniały żadne nadzwyczajne okoliczności, które uzasadniałyby to, że nie poinformowała klienta o potrzebie uiszczenia opłaty od apelacji oraz o zakończeniu postępowania zażaleniowego. Co do zarzutu zaniechania informowania mocodawcy na temat stanu sprawy i unikania kontaktów z Pokrzywdzonym, Obwiniona wskazała m.in., że kontakt z nią mógł być utrudniony, co było spowodowane pracą na etacie i udziałem w postępowaniach negocjacyjnych. Podkreśliła, że drogą mailową skierowała do Pokrzywdzonego słowa przeprosin oraz że nigdy jej zamiarem nie było pokrzywdzenie mocodawcy. Obwiniona wniosła o najniższy wymiar kary, nie zgłosiła zastrzeżeń do wniosku Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego oraz materiału zgromadzonego w sprawie.

Pokrzywdzony został przesłuchany w charakterze świadka, obszernie i szczegółowo opisał zachowanie własne oraz Obwinionej od momentu ogłoszenia orzeczenia sądu I instancji w dniu (…)r. Stwierdził również, że nie widzi możliwości porozumienia z Obwinioną, ponieważ „jest podłamany" i czuje żal. Oświadczył, że przychyla się do wniosku Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego w przedmiocie ukarania Obwinionej karami o jakie zawnioskował.

Żadna ze stron postępowania nie zażądała uzupełnienia materiału dowodowego w sprawie.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu (…)r. Pokrzywdzony udzielił pełnomocnictwa radcy prawnej (…)w sprawie o podział majątku, która zawisła i toczyła się przed Sądem Rejonowym w(…) (sygn. akt: (…)). W dniu (…) r. zostało wydane postanowienie co do istoty sprawy, zaś pismem z dnia (…)r. radca prawna (…)wniosła o sporządzenie jego uzasadnienia. W dniu (…)r. Obwiniona wniosła apelację od wspomnianego postanowienia do Sądu Okręgowego w

(…) połączoną z wnioskiem o zwolnienie Pokrzywdzonego od opłaty od apelacji. Postanowieniem z dnia (…)r. wydanym przez referendarza sądowego Sądu Rejonowego w (…) wniosek ten został oddalony. Pismem z dnia (…)r. radca prawny (…)zaskarżyła orzeczenie referendarza sądowego skargą, lecz Sąd Rejonowy w (…) postanowieniem z dnia (…)r.. utrzymał zaskarżone postanowienie w mocy.

Postanowienie utrzymujące w mocy postanowienie referendarza sądowego o odmowie zwolnienia Pokrzywdzonego od opłaty od apelacji zostało doręczone radcy prawnemu (…)w dniu (…)r. Obwiniona nie poinformowała o tym Pokrzywdzonego, ani nie uiściła opłaty od apelacji w terminie tygodniowym. W konsekwencji postanowieniem z dnia (…)r. Sąd Rejonowy w (…) odrzucił apelację z dnia (…)r., jako przyczynę wskazując jej nieopłacenie. W uzasadnieniu postanowienia Sąd wskazał, że termin do opłacenia apelacji rozpoczął bieg od daty doręczenia pełnomocnikowi odpisu postanowienia Sądu Rejonowego w (…) z dnia (…)r. tj. od dnia (…)r. Pomimo upływu tygodniowego terminu, co nastąpiło ostatecznie w dniu (…)r. zarówno wnioskodawca, jak i jego pełnomocnik nie uiścili wymaganej opłaty od apelacji.

W dniu (…)r. radca prawna (…)wniosła zażalenie na wspomniane postanowienie o odrzuceniu apelacji, które Sąd Okręgowy w (…) oddalił postanowieniem z dnia (…)r. (sygn. akt (…)).

W dniach (…)r. miała miejsce wymiana korespondencji mailowej pomiędzy Pokrzywdzonym i Obwinioną, z której wynika, że Pokrzywdzony bezskutecznie próbował wcześniej skontaktować się z Obwinioną telefonicznie. Wynika z niej również, że Obwiniona zobowiązała się zadzwonić do Pokrzywdzonego w niedługim czasie. Po wysłaniu przez Pokrzywdzonego jeszcze jednego maila z (…)r. z prośbą o kontakt, w połowie (…)r., Pokrzywdzony rozmawiał z radcą prawną (…), a ta poinformowała go o złożeniu zażalenia na postanowienie o odrzuceniu apelacji i stwierdziła, że należy czekać na jego rozpoznanie. Od tego czasu Obwiniona nie kontaktowała się z Pokrzywdzonym, nie przekazywała mu informacji o stanie sprawy, ani o zapadłych w sprawie orzeczeniach.

Na początku (…). Pokrzywdzony z własnej inicjatywy zapoznał się w Sądzie Rejonowym w (…) z aktami swojej sprawy i dowiedział się, że apelacja wniesiona przez Obwinioną została prawomocnie odrzucona. Pismem złożonym w dniu (…)r. Pokrzywdzony osobiście wniósł o przywrócenie terminu do uiszczenia opłaty sądowej od apelacji. W treści pisma wskazał, że radca prawna (…)nie poinformowała go o tym,

że nie został zwolniony od wnoszenia opłaty od apelacji, ani o odrzuceniu apelacji z powodu braku uiszczenia stosownej opłaty. Pokrzywdzony podkreślił, że radca prawna zapewniała go, że sprawa jest w toku i że zostanie zwolniony do ponoszenia opłaty. Nie otrzymał też informacji, że sprawa została zakończona, a radca prawna nie odbierała od niego telefonów.

Postanowieniem z dnia (…)r. Sąd Rejonowy w (…) oddalił wniosek o przywrócenie terminu i odrzucił apelację. W uzasadnieniu tego rozstrzygnięcia Sąd ten podzielił pogląd prezentowany w orzecznictwie Sądu Najwyższego, a mianowicie, że zaniechanie poinformowania wnioskodawcy przez jego pełnomocnika o treści poszczególnych orzeczeń, a także o toku sprawy, czy o jej zakończeniu, jak również brak kontaktu z pełnomocnikiem nie stanowi okoliczności wyłączającej winę strony w uchybieniu terminowi czynności procesowej. Pismem z dnia (…)r. Pokrzywdzony wniósł zażalenie na to postanowienie, jednak zażalenie zostało przez Sąd Okręgowy w (…)odrzucone (pkt I zaskarżonego postanowienia), a w pozostałym zakresie oddalone - mocą rozstrzygnięcia z dnia (…)r. (sygn. akt …). W międzyczasie, tj. pismem z dnia (…)r. Pokrzywdzony poinformował sąd o wypowiedzeniu pełnomocnictwa radcy prawnemu (…).

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o następujące dowody: dokumenty ujawnione na rozprawie z dnia (…)., zeznania Pokrzywdzonego przesłuchanego w charakterze świadka, wyjaśnienia Obwinionej (…).

Mając na uwadze powyższe Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Po zapoznaniu się z całokształtem zgromadzonego materiału faktycznego i dowodowego Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał, że zarzuty wobec radcy prawnej (…)sformułowane we wniosku Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego w znacznym zakresie są uzasadnione i znajdują oparcie w ustalonych w sprawie faktach i zgromadzonych dowodach. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny stwierdził, że Obwiniona popełniła czyn wypełniający znamiona przewinienia dyscyplinarnego wskazany w punkcie pierwszym wniosku o ukaranie oraz czyn określony w punkcie drugim tego wniosku, przy czym przyjął, że tego drugiego czynu (polegającego na zaniechaniu informowania Pokrzywdzonego o przebiegu toczącej się sprawy i unikania kontaktów

z nim) dopuściła się od (…)r. do (…)r..

Zgodnie z art. 6 KERP radca prawny, mając na uwadze treść roty ślubowania określonej w ustawie o radcach prawnych, obowiązany jest wykonywać czynności zawodowe rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami. Art. 12 ust. 1 KERP stanowi, że radca prawny zobowiązany jest wykonywać czynności zawodowe sumiennie oraz z należytą starannością uwzględniającą profesjonalny charakter działania. W katalogu obowiązków radcy prawnego znajduje się między innymi informowanie klienta o przebiegu sprawy i jej wyniku, a w szczególności skutkach podejmowanych czynności procesowych (art. 44 ust.1 KERP).

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny podziela stanowisko Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego zaprezentowane we wniosku o ukaranie w zakresie wykładni powołanych powyżej przepisów, a mianowicie, że od radcy prawnego, świadczącego pomoc prawną, wymagana jest sumienność i najwyższa staranność, jakiej oczekuje się od profesjonalisty. Utrwalona linia orzecznictwa sądowego oraz wypowiedzi doktryny pozwalają przyjąć, że zawodowy charakter działalności radcy prawnego oznacza podwyższony zakres wymagań, co pozostaje uzasadnione zarówno doświadczeniem profesjonalisty, uzyskanymi przez niego najwyższymi kwalifikacjami, jak i posiadaną przez niego fachową, specjalistyczną wiedzą. Wiedza prawnicza oraz doświadczenie zawodowe oraz udzielone przez mocodawcę pełnomocnictwo nakładają na radcę prawnego obowiązek dołożenia najwyższych starań w zakresie zastępstwa procesowego, co zwłaszcza obliguje radcę prawnego do dbałości o dokonywanie czynności procesowych z zachowaniem terminów procesowych. Radca prawny powinien również uczynić zadość obowiązkowi rzetelnego informowania o przebiegu i wyniku sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki i w sposób uzgodniony lub przyjęty z mocodawcą. W orzecznictwie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych utrwalone jest stanowisko, że zawinione zaniechania radcy prawnego, których konsekwencją jest pozbawienie mocodawcy wniesienia środka zaskarżenia należy oceniać jako brak należytej staranności w wykonywaniu czynności zawodowych (zob. m.in.: orzeczenie WSD z dnia 7 maja 2014r., sygn. akt WO 98/13, orzeczenie WSD z dnia 5 lipca 2019r., sygn. akt: WO 51/19). Podobnie Wyższy Sąd Dyscyplinarny przyjmuje, że unikanie kontaktów z klientem i nieinformowanie o przebiegu sprawy należy ocenić jako szczególnie naganny sposób wykonywania

zawodu radcy prawnego (zob. m.in.: orzeczenie WSD z dnia 22 stycznia 2014r., sygn. akt WO 81/13; orzeczenie WSD z 15 grudnia 2017r., sygn. akt: WO 153/17).

Odnosząc powyższe do ustalonego stanu faktycznego Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zgodził się z oceną Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP, że przyjęcie zlecenia i otrzymanie wynagrodzenia rodzi po stronie radcy prawnego obowiązek wykonywania czynności zawodowych zgodnie z wiedzą prawniczą, uczciwie i z należytą starannością. Popełnianie błędów podczas dokonywanych czynności, unikanie kontaktów z klientem i nieinformowanie o przebiegu sprawy należy ocenić jako szczególnie naganny sposób wykonywania zawodu radcy prawnego, zaś odpowiedzialność za informację spóźnioną lub nieprawidłową ponosi radca prawny.

Brak zawiadomienia Pokrzywdzonego o potrzebie uiszczenia opłaty od apelacji w momencie, gdy radca prawna powzięła informację o prawomocnym oddaleniu wniosku o zwolnienie Pokrzywdzonego od opłaty od apelacji, Obwiniona traktuje jako „błąd w sztuce". Okręgowy Sąd Dyscyplinarny takie zachowanie uznaje za wykonywanie czynności zawodowych z nienależytą starannością oraz działanie z naruszeniem obowiązków zawodowych. Z wyjaśnień Obwinionej oraz zeznań Pokrzywdzonego wynikało, że nie uzgodnili przy udzielaniu pełnomocnictwa, ani przy późniejszej współpracy sposobu kontaktowania się pomiędzy sobą, ponieważ kontakty odbywały się wówczas, gdy zachodziła taka potrzeba. Konieczność skontaktowania się Obwinionej z mocodawcą niewątpliwie powstała, gdy zapadło istotne dla dalszego biegu sprawy orzeczenie Sądu Rejonowego w (…) o utrzymaniu w mocy postanowienia referendarza sądowego odmawiającego zwolnienia Pokrzywdzonego od opłaty od apelacji, ponieważ z tą chwilą strona miała obowiązek wnieść opłatę, co stanowiło warunek nadania apelacji dalszego biegu. Brak uiszczenia opłaty od apelacji w omawianej sprawie stanowił wyłączną przyczynę odrzucenia tego środka zaskarżenia. Zaniechanie Obwinionej jest zatem tym bardziej naganne, że zamknęło Pokrzywdzonemu drogę do weryfikacji merytorycznego postanowienia sądu w toku instancji.

Odnosząc się do drugiego z przypisanych Obwinionej przewinień dyscyplinarnych, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny miał na względzie, że Pokrzywdzony, który powierzył radcy prawnej (…)prowadzenie sprawy na mocy udzielonego jej pełnomocnictwa, miał prawo oczekiwać, że będzie zawiadomiony o wszystkich istotnych w sprawie zdarzeniach, a do takich niewątpliwie należy zaliczyć wydanie jakiegokolwiek

orzeczenia sądowego w sprawie. Udzielanie takich informacji stanowi realizację obowiązku radcy prawnego wykonywania czynności zawodowych sumiennie oraz z należytą starannością, uwzględniającą profesjonalny charakter działania. W niniejszej sprawie Obwiniona na pewnym etapie postępowania odwoławczego zaniechała realizacji wskazanego obowiązku.

We wniosku o ukaranie Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wskazał, że Obwiniona nie informowała swojego mocodawcy, (…) o przebiegu toczącej się sprawy i unikała kontaktów z mocodawcą w okresie od (…)r. do (…)r. Z ustaleń poczynionych przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wynika jednak, że wspomniane zaniechania miały miejsce w okresie od (…)r. do (…)., na co wskazują zgromadzone w sprawie dowody. Mianowicie między innymi z treści skargi złożonej przez Pokrzywdzonego wynika, że w połowie (…)r. przeprowadził on z Obwinioną rozmowę, w czasie której uzyskał informację o złożeniu zażalenia na postanowienie o odrzuceniu apelacji. Rozmowa była poprzedzona wymianą korespondencji mailowej (w ostatnich dniach (…) i pierwszych dniach (…), toteż należy wnosić, że kontakt z Obwinioną rzeczywiście był utrudniony w tym czasie. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny dał wiarę wyjaśnieniom radcy prawnej (…) (które potwierdza treść wspomnianej korespondencji mailowej), że w tych dniach uczestniczyła w postępowaniach negocjacyjnych i nie mogła bezpośrednio skontaktować się z Pokrzywdzonym i ostatecznie nastąpiło to dopiero w połowie (…). Z tej przyczyny Okręgowy Sąd Dyscyplinarny nie mógł przyjąć, że Obwiniona dopuściła się rzeczonego przewinienia dyscyplinarnego już w okresie od (…)r., ponieważ przeczy temu fakt udzielenia przez nią Pokrzywdzonemu informacji o stanie sprawy w (…)r. Początek okresu zaniechania realizacji obowiązku informacyjnego przez Obwinioną wiąże się z chwilą powiadomienia jej o czynności procesowej sądu dokonanej po dacie rozmowy z Pokrzywdzonym.

Radca prawna (…)zaniechała powiadomienia Pokrzywdzonego o fakcie wydania oraz o treści postanowienia z dnia (…)r. oddalającego jej zażalenie na postanowienie o odrzuceniu apelacji, co (biorąc pod uwagę obieg korespondencji), powinna była uczynić najpóźniej w pierwszych dniach (…). Taki stan utrzymywał się zatem od (…)r., aż do (…). tj. momentu, w którym Pokrzywdzony, zaniepokojony brakiem informacji oraz brakiem możliwości kontaktu z pełnomocnikiem, z własnej inicjatywy zapoznał się z aktami sprawy cywilnej i dowiedział się o prawomocnym odrzuceniu środka zaskarżenia. Z tą chwilą obowiązek informowania o stanie sprawy ustał wobec

faktu uzyskania przez Pokrzywdzonego wiedzy o ostatniej czynności procesowej w sprawie. Nie zmienia to oczywiście negatywnej oceny zachowania Obwinionej - nie powinna dopuścić do sytuacji, w której nie informuje swojego mocodawcy o rozstrzygnięciu sądowym przez wiele miesięcy i unika z nim kontaktu, co zmusza Pokrzywdzonego do zdobycia informacji na własną rękę. Jednak z chwilą, gdy niezbędną wiedzę uzyskał, przekazanie informacji na ten sam temat przez jego pełnomocnika nie było konieczne.

Wymierzając Obwinionej karę nagany za czyn wypełniający znamiona pierwszego z przypisanych jej przewinień dyscyplinarnych Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uwzględnił, że takiej kary domagali się Pokrzywdzony oraz Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego. Miarkując karę Okręgowy Sąd Dyscyplinarny miał na względzie, że zaniechanie powiadomienia mocodawcy o konieczności uiszczenia opłaty od apelacji w określonym terminie zamknęło mu drogę do skorzystania z możliwości weryfikacji rozstrzygnięcia sądu w toku instancji. Obwiniona podjęła co prawda z własnej inicjatywy i na własny koszt próbę zaskarżenia postanowienia sądu o odrzuceniu apelacji, jednak była ona skazana na niepowodzenie i okazała się nieskuteczna. Ustalając wymiar kary Sąd wziął pod uwagę postawę rzeczywistej skruchy u Obwinionej, która przyznała się do popełnienia zarzucanego jej przewinienia dyscyplinarnego, stwierdziła iż z pokorą podchodzi do całej sytuacji oraz potwierdziła, że popełniła „błąd w sztuce".

Wymierzając Obwinionej karę nagany za czyn wypełniający znamiona drugiego z przypisanych jej przewinień dyscyplinarnych Okręgowy Sąd Dyscyplinarny również zważył, że takiej właśnie kary domagali się Pokrzywdzony oraz Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego. Niemniej istotne były okoliczności sprawy, z których wynika, że zaniechanie poinformowania Pokrzywdzonego o ostatniej czynności procesowej, która definitywnie zakończyła postępowanie w sprawie (wykluczając możliwość rozpoznania apelacji) oraz unikanie kontaktu z własnym mocodawcą można oceniać tylko negatywnie. Tym gorzej, że taki stan utrzymywał się przez trzy miesiące i doprowadził do tego, że mocodawca musiał samodzielnie zdobywać informacje, które powinien niezwłocznie otrzymać od pełnomocnika.

W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego wymierzone kary nagany wraz z orzeczonym obowiązkiem przeproszenia Pokrzywdzonego są dolegliwością adekwatną

do popełnionych przewinień dyscyplinarnych, ich skutków oraz okoliczności popełnienia oraz przyczynią się do zapobieżenia popełnieniu przez Obwinioną podobnych czynów w przyszłości. Ponadto odpowiada interesowi samorządu radców prawnych, a jednocześnie stanowi realne zadośćuczynienie naruszonemu poczuciu zaufania do zawodu radcy prawnego, przez Pokrzywdzonego.

W zakresie rozstrzygnięcia w przedmiocie obciążenia kosztami postępowania dyscyplinarnego Sąd wziął pod uwagę koszty związane z posiedzeniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, koszty stawiennictwa świadka na wezwanie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego oraz koszty doręczeń pism w rozpoznawanej sprawie - w łącznej wysokości 2.023zł i ustalił na podstawie art. 70^6 ust. 2 ustawy o radcach prawnych oraz § 1 ust. 1 pkt. 1 Uchwały Nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego

Mając na uwadze powyższe Okręgowy Sąd Dyscyplinarny orzekł jak na wstępie.

POUCZENIE:

Na podstawie art. 70^4 ust. 4 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz. U. z 2020 r., poz.75, z późn. zm.) od niniejszego orzeczenia stronom oraz Ministrowi Sprawiedliwości przysługuje odwołanie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie za pośrednictwem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie w terminie czternastu dni od dnia doręczenia odpisu orzeczenia wraz z uzasadnieniem.

Przewodniczący Sędziowie:

Bożena Bilkiewicz-Bańka Olimpia Marcewicz-Kochnio Paweł Cegiełko